

негови боляри, записани въ Чивидалското евангелие прѣзь 869 г. Покрай грѣцко-християнскитѣ и прабългарски имена, тамъ срѣщаме и славѣнски: Богомила, Велегнѣвъ (Uulesnev), Собѣслава? (Sogesclauua), Хрѣсате (Rasáte).¹⁾ Наслѣдникътъ на Бориса се именува Владимиръ. Прѣзь сжщия IX в. двѣтѣ столици носятъ славѣнски имена: Пльсковъ, Прѣславъ. Въ X в. въ царския дворъ е познато славѣнското име Радомиръ, синътъ на Самуила; Владиславъ е синъ на Самуиловия братъ Арона; военачалникитѣ на Самуила носятъ славѣнски имена: Богданъ, Драгомжжъ, Драгшанъ и др.

4. Етничното и езиковно единство между мизийскитѣ славѣни и македоно-тракийскитѣ спомагало за полесното присъединение на послѣднитѣ къмъ българската държава, дѣто славѣнската ядка била братска за тѣхъ. Съ присъединяването на Тракия и Македония къмъ Мизия, двойко се помагало за асимилацията: славѣнскиятъ елементъ придобивалъ грамадно числено надмощие надъ прабългаритѣ; той билъ носителъ и на християнството, най-главниятъ факторъ за сливането на двѣтѣ племена.

5. Християнството направило най-дълбоката и бърза спойка между двѣтѣ племена: то дало пжть на женитбитѣ между прабългари и славѣни, а когато станало държавна религия въ 865 ч., процесътъ на асимилацията билъ бързо приключенъ; прѣзь слѣдния X в., вмѣсто прабългарско малцинство и славѣнско мнозинство, на божия свѣтъ заживѣлъ новъ голѣмъ народъ „българи“ съ славѣнски езикъ. Неговата земя държала тогава, както казва Вилхелмъ Тирски, 30 деня пжть на длъжь и 10 деня и повече на ширь.²⁾

6. Славѣнската книжнина. Прабългаритѣ не развили книжнина на свой езикъ. Тѣ възприели, заедно съ езика, и книжнината на своитѣ съотечественици славѣни. Тая книжнина въведе славѣнския езикъ не само въ църквата, манастиритѣ, проповѣдята, но и въ чертозитѣ на висшата управителна класа и царския дворъ. Асимилацията като била още изъ своя пжть, царетѣ ставатъ проводници на тая книга. Борисъ дава гостоприемство на Кирило-Методиевитѣ ученици Климента, Наума, Ангелария, Константина; едни той оставя въ Прѣславско, а други проважда въ Македония, и самъ на ста-

¹⁾ Български прѣгледъ, год. VI, кн. III, стр. 45—46.

²⁾ Срв. документитѣ, № 24.